

БЛАГОБОРЕЦЪ

Раба Яковова, следъ него азъ единаго
по врачани въ пустината вървахъ.
„Спри, той ни каза, и докле те самъ
подира, тука стой.“ И азъ спряхъ.

И шала ношь не мигнать. Тымень духъ
кочичи притисна мойга грѣхъ,
и зноса езидъ, оно и слухъ.
Въ мракъ и земага и небоса турѣхъ.

[illegible]

Но синът се пренатна покрай манастира,
и погледът азис въ него приковахъ —
то беше Яковъ, гордъ и развратенъ, —
и Елиза въ ръцете му познахъ.

И чутъ: „Спри. Доста. Ей зора зори.
И ти не траба ностю личе
да некаднъ. Преть Незиданий смри
те яростъа си.“ Сграбчилъ по тълъ

на Еваа ръшете, той ги сви
и крепко ги притисна о гърди . . .
„Смир се! И ще те благослови
този, що те воймъ, въ живота отреден

Пустня ма! Вече и зора зорн."
Но горда сила во душе си сбое